

Chocoladedroom begon als een grap

Honderdduizenden mensen verliezen hun baan als gevolg van de recessie. Voor velen is dat een ramp. Anderen zien het als hét moment om het roer om te gooien. Corrie Scherpenisse was geldhandelaar bij een bank, nu handelt ze in chocola.

Door **Elsbeth Stoker**

Het wordt nooit meer zo mooi als toen. Dat weet Corrie Scherpenisse (48) zeker. Zo'n tien jaar bracht ze door in de tradingroom van een Nederlandse grootbank. Vier computers voor haar neus, een telefoon aan het oor en miljoenen euro's die over haar scherm vlogen. Haar taak: zorgen dat de bank voldoende contant geld in huis had.

Fantastisch, zegt ze. Daarna volgt een korte stilte. 'Vraag maar niet te veel door, anders word ik emotioneel. Het waren de mooiste jaren uit mijn leven.'

Maar, zegt ze monter, 'die tijd is nu voorbij. Ik ben een nieuw avontuur tegemoet gegaan.'

Scherpenisse - fijn gebouwd, half lange donkere lokken en keurig gekleed - zit aan de eettafel in haar huiskamer in het Utrechtse Hagestein. Enkele meters boven haar hoofd, in de voormalige slaapkamer van haar zoon, bevindt zich dit 'nieuwe avontuur'. Ditmaal zijn er geen miljoenen in het spel. Is er geen sprake van een constante stroom telefoontjes van internationale geldhandelaren. En ook een riant salaris is niet aan de orde - nog niet althans. Ditmaal gaat het om iets dat mensen blij maakt, zegt ze. Om bonbons. 'Ik ben een webchocolaterie gestart: La Chiara Cioccolata.'

Scherpenisses wending begon met een grappig bedoelde opmerking van haar man, enkele jaren terug. De naderende kredietcrisis was een van de aanjagers van deze stap.

Hoewel ze genoot van haar werk, merkte de geldhandelaar sinds de eeuwwisseling dat de sfeer snel veranderde. Steeds meer Amerikanen en Engelsen werden 'gekocht' door haar werkgever. En met hun komst groeide de invloed van de Angelsaksische bonuscultuur. 'Ik weet nog goed dat ik mijn eerste bonus kreeg. Dat was in 1994 een leuk extraatje van 1.000 gulden. Maar met hun komst begon de wildgroei. Mensen werden gedreven door hun bonus. Ze hadden alleen oog voor het kortetermijngewin.' Lekker voelde ze zich er niet bij. Maar het zal mijn tijd wel duren, dacht ze.

Dat bleek anders te zijn. Niets-

Corrie Scherpenisse pakt chocolade-laptops in.

Foto Joost van den Broek / de Volkskrant

vermoedend ging ze op een dag in 2003 naar haar werk, ze zou die dag een planningsgesprek hebben. 'Maar ik kreeg meteen te horen dat ik 'overbodig' was geworden. Zomaar, na 23 jaar.'

Wat volgt, is een sombere perio-

'Risico's opknippen en dan doorverkopen: dat moest eens fout gaan'

de, een tijd waarover ze liever niet uitweidt. In 2004 herpakt ze zich en vindt ze een nieuwe baan bij een groot vastgoedbedrijf. Enige voorwaarde: ze moet bij het begin beginnen op de administratie. 'Dat vond ik niet erg, want bij mijn

vorige werkgever was ik ook ooit begonnen als secretaresse. Het lukte me binnen een half jaar om door te stromen naar de front office. Daar deed ik nagenoeg hetzelfde werk als voorheen.'

Maar echt haar draai vinden, doet ze niet. Vaak discussieert ze met haar collega's over de financiële wereld. 'We wisten dat het een keer fout moest gaan. De geldtransacties werden steeds complexer. Als je een grote lening had afgesloten, werden de risico's opgeknipt en steeds verder doorverkocht. We zeiden tegen elkaar: dit systeem kan als een dominospel in elkaar storten.'

Toch wil ze nogmaals kijken wat ze 'waard is op de markt'. En ze begint te solliciteren. Dat valt vies tegen. 'Je merkte al dat de markt aan

het krimpen was. En als er al banen waren dan wilden ze liever een jongere.'

Op een avond in december, enkele jaren terug, barst de bom. Met een glas wijn in haar hand, zittend op de bank met haar man, komt het hoge woord eruit. 'Lieverd, vanaf nu ga ik uit jouw ruif eten, zei ik. Ik kan dit niet meer aan, ik voel me niet meer welkom.'

Zijn antwoord: 'Schat, dat is prima. Maar niksdoen hou je nog geen twee maanden vol. Voor mijn part ga je chocola verkopen.'

Maandenlang sudderen deze woorden in haar hoofd. Ze komt uit een ondernemersgezin, het idee voor zichzelf te beginnen is een oude droom. Scherpenisse legt contacten met een chocolatier - degene waar haar moeder altijd

heerlijke bonbons haalt. Een half jaar later neemt ze een besluit. 'Het was zo'n trieste dag op mijn werk. Er was nauwelijks iets te doen. Dus ik nam de middag vrij en schreef me in bij de Kamer van Koophandel.'

'Schat, niksdoen hou je nog geen twee maanden vol'

Nu, juli 2009, geeft ze toe dat die eerste tijd niet makkelijk was. Aanvankelijk richtte ze zich alleen op creatieve relatiegeschenken van chocola. 'Ik verkocht destijds af en toe een doosje en dat was het. Maar ik ben blijven bellen en blijven ge-

loven: het komt goed.' Sinds vorig jaar heeft ze haar focus verbreed: niet alleen bedrijven, maar ook gewone chocoladeliefhebbers kunnen op haar webwinkel terecht voor chocolade-laptops, -pennen en bonbons.

Dit najaar volgt een nieuwe stap. Ze begint een 'echte' winkel aan de Utrechtse Lijnmarkt. Het doel is om het eerste jaar vijfduizend kilo chocola te verkopen. Leven kan ze er nog niet van. 'Maar ik heb mijn draai weer gevonden. Ik bijt me er in vast om deze droom te verwzenlijken. Over vijf jaar wil ik naast mijn webshop vijf winkels hebben.'

In deze serie vertellen mensen hoe ze hun leven hebben omgegooid als gevolg van de crisis.